

MIRCEA IONIȚĂ – UN PROFESOR ȘI UN LINGVIST REMARCABIL

Elena DRAGAN,

conferențiar universitar, doctor în filologie

(Universitatea de Stat „Alec Russo” din Bălți, Republica Moldova)

La 3 august 2011, mult râvnitul Profesor Mircea Ioniță ar fi implinit onorabila vârstă de 70 de ani.

Omagiindu-Vă astăzi, iubite Profesor, ne adresăm către Dumneavoastră și ne rugăm să ne auziți din împărăția celor drepți și să ne credeți că sunteți, pentru noi, forța benefică care ne ghidează în drumul spre noi realizări și cuceriri, căci dvs. ne spuneți mereu că suntem capabili a ne afirma statutul, dar pentru aceasta trebuie să perseverăm. Și noi perseverăm, luptăm, batem pentru a ni se deschide, ce-i drept, nu întotdeauna cu succes, dar nu ne lăsăm copleșiți de nereușită, căci avem ca ghid în calea noastră chipul dvs., și exemplul dvs. personal care ne certifică un adevăr cunoscut: prin luptă vom izbuti.

Ați învățat multe și ați știut multe, și tot acest tezaur ni l-ați împărtășit cu generozitate și multă căldură nouă, care suntem discipolii dvs. și care Vă continuăm povețele în școala pe care ați creat-o la Bălți și pe care o urmărim cu onoare și respect.

Principiul Dumneavoastră în viață a fost: să te intereseze, în primul rând, lucrul și să nu te gândești niciodată la favoruri, profituri și avantaje. În al doilea rând, să nu-ți fie teamă de greutate și să nu ai complex de inferioritate. Marile probleme sunt acelea care contribuie la formarea ta, preferați dvs. să spuneți. Acestea sunt criteriile care V-au condus spre performanță și așa ne învățați și pe noi să nu disperăm niciodată în situațiile cele mai dificile; ne-ați îndemnat să sperăm, căci vremurile grele vor rămâne în urmă, iar noi, prin perseverență și asiduitate, le vom izbuti pe toate. Aceasta și înseamnă a crede în steaua călăuzitoare (despre care vorbisem la omagierea a 65 de ani de la nașterea Profesorului Mircea Ioniță).

Eu mă consider o norocoasă, căci l-am avut pe Mircea Ioniță ca profesor, un profesor deosebit, cu multiple calități umane, un specialist de excepție în domeniul filologic.

Am avut norocul, pe parcursul activității mele profesionale, de a mă molipsi de la Mircea Ioniță de setea de a cunoaște, de a iubi munca și de a tinde spre performanță.

Soarta a făcut să-l am în preajmă pe Mircea Ioniță, atunci când am decis să-mi dau concursul în ale științei.

În lucrul științifico-didactic cu tinerii cercetători, principiul lui Mircea Ioniță era unul foarte simplu: mai întâi, căuta să se convingă dacă persoana dată posedă stofa din care ai putea croi ceva, iar mai apoi se străduia să-l direcționeze spre vocația sa personală, insuflându-i încredere în propriile forțe și oferindu-i toată susținerea.

Toți acei pe care îi ghida Mircea Ioniță erau diferiți, neasemănându-se între ei, dar având, în același timp, și ceva comun care-i unea pe toți și acest ceva era concepția lui Mircea Ioniță despre limbă, era viziunea sa asupra problemelor limbajului, ale textului și discursului, traductologiei și gramaticii etc. Anume aceasta i-a permis lui Mircea Ioniță să aibă discipolii săi și școala sa la Bălți, în pofida faptului că mulți nu o recunoșteau...

Datorez Profesorului Mircea Ioniță faptul că m-a învățat să gândesc independent. Anume aceasta mă strădui să le insuflu studenților mei: să muncească mult și succesul va veni într-o bună zi, fără a se lăsa prea mult așteptat. În semn de respect, multe dintre ideile savantului Mircea Ioniță, noi le-am preluat și dezvoltat în continuare, în teze de master, de licență, de doctorat.

Pentru mine și pentru colegii mei, care l-au cunoscut, Mircea Ioniță era un om în tot sensul cuvântului – săritor la nevoie, cu un simț rafinat al umorului, care uneori trecea în sarcasm, pentru a dezrădăcina niște metehne nedemne pentru un spațiu academic, cum ar fi trufia, orgoliul, iubirea de sine și, în special, mediocritatea.

În pofida vitregiei sortii, Mircea Ioniță s-a afirmat ca savant, dar puțini au fost acei care l-au cunoscut până la urmă și l-au apreciat la justa valoare (dânsul însă nu aștepta aprecieri).

El a fost mai mult dezapreciat decât apreciat, și, mai apoi, a fost lăsat să fie dus în valul uitării. O viață întregă, consacrată unei instituții, și nu s-a găsit nici un cuvânt de doliu în ziua plecării Domniei sale pe ultimul drum din partea administrației de pe atunci a acestei instituții! Oare nu a meritat dânsul un cuvânt de adio din partea *alma mater*, pe care a slujit-o cu dărnicie mai mult de patru decenii..?

În viață fiind încă, dânsul le înțelegea pe toate și suferea nespus de mult dar, grație blândeții și bonomiei, care-l caracterizau, avea capacitatea de a ierta, dar nu și de a uita.

Aceste calități întregesc imaginea Omului Mircea Ioniță. La ele am mai putea adăuga calitatea de a persevera, fără a-și afișa încrâncenarea și fără a se complăce în postura de învingător. Era onest ca om de știință. A perseverat în ciuda tuturor piedicilor ce i s-au pus. Modelul Ioniță-Omul și Savantul poate servi drept lecție și testament pentru urmași, iar menirea noastră este de a-l propaga.

Abandonând tonul elogios, căruia i se impotriva cu vehemență chiar regretatul Profesor, trebuie să subliniem că este absolut necesar de a promova opera ionițiană pretutindeni unde nu ne-am afla.

Astăzi, Mircea Ioniță s-a înălțat deasupra universului ca să ne privească de acolo și să ne judece după cum o merităm.

Iubite dle Profesor, prin faptul că ați fost Dumneavoastră, ați făcut să fim noi astăzi, căci ați marcat o epocă și ați avut un mare impact asupra unei întregi generații de intelectuali.

Destinul dvs. este cel mai bun manual de viață și de luptă pentru cei care pășesc cu temeritate spre afirmare. Dumneavoastră sunteți acel care ne-ați dat o lecție de consecvență și asiduitate cum mai rar se întâmplă.

Spre regret, vorbind astăzi de Mircea Ioniță, folosim verbele la trecut, dar însăși prin acest trecut se întrezărește un prezent și un viitor bine conturat, căci opera savantului Mircea Ioniță va dăinui peste ani...

Ma întreb, dacă suntem pe deplin demni de tezaurul ionițian, deoarece azi, după ani de la trecerea Profesorului în lumea de dincolo, nu suntem capabili să avem o catedră care i-ar purta numele (catedră căreia i s-a dat cu trup și suflet ani în șir!), nici măcar un centru de carte „Mircea Ioniță”. Mă întreb, dacă suntem demni de memoria unui Om, care a meritat mult mai mult decât i s-a oferit...

Sunt mândră că el ne considera ca pe ai săi, ne ghida și ne dojenea la momentul oportun. Îmi va rămâne veșnic vie în memorie maniera sa de a polemiza pe subiecte științifice, de a-și impune opinia și de a face observații fără a-i umili pe interlocutori și fără a omorî în ei setea de a studia, chiar dacă cel cu care discuta făcea doar primii pași în domeniu. Prin aceasta, el ne-a dat o adevărată lecție de comportament.

Astăzi, ne lipsește atât de mult încât, în sărăcia noastră materială, ne pare că suntem mult mai săraci și spiritual.

Mircea Ioniță-savantul avea capacitatea de a gândi cu o claritate clasică, privitor la diversitatea problemelor abordate.

Uman, era generos cu tinerii înzestrați cu capacități intelectuale, față de care avea o atitudine paternă, dar, totodată, și exigentă.

Vă mulțumim, dle Profesor, pentru faptul că ne-ați învățat să fim toleranți față de opiniile altora, să fim perseverenți, onești cu noi înșine.

Nici azi opera ionițiană nu este valorificată integral, sperăm că posteritatea îl va descoperi și-l va cunoaște mai bine pe acest Om de excepție, alături de care am trăit clipe de o profundă revelație, căci lui i-a fost hărăzit să semene înțelepciune și să cultive minți.

Mircea Ioniță era o persoană de o simplitate rară, respectuos, și, prin aceasta, era accesibil pentru cei din jur.

Mulți dintre cei care au avut norocul să-l aibă în preajmă pe profesorul Mircea Ioniță, au fost profund marcați de această prezență.

Domnia sa a știut să-și facă datoria cu multă abnegație și tragere de inimă.

Noi, discipolii săi, îi mulțumim pentru lumina și spiritul pe care ni le-a semănat, pentru bunătatea și inteligența cu care ne-a tratat și pentru tot ce a făcut pentru generațiile ulterioare, fapt pentru care îi vom fi veșnic recunoscători.

Să Vă odihnească Domnul în pace, scumpul și iubitul nostru Profesor, iar chipul Măriei voastre, îl vom păstra veșnic viu încă mult timp înainte.